

«ШКІЛЬНЕ ЖИТТЯ»

ГАЗЕТА МШО «ЄДНАННЯ»

СПЕЦВИПУСК, ТРАВЕНЬ 2020

НІКОЛИ ЗНОВУ

Зінченко Лев (1-Б клас)

Ордена і медалі моєї родини

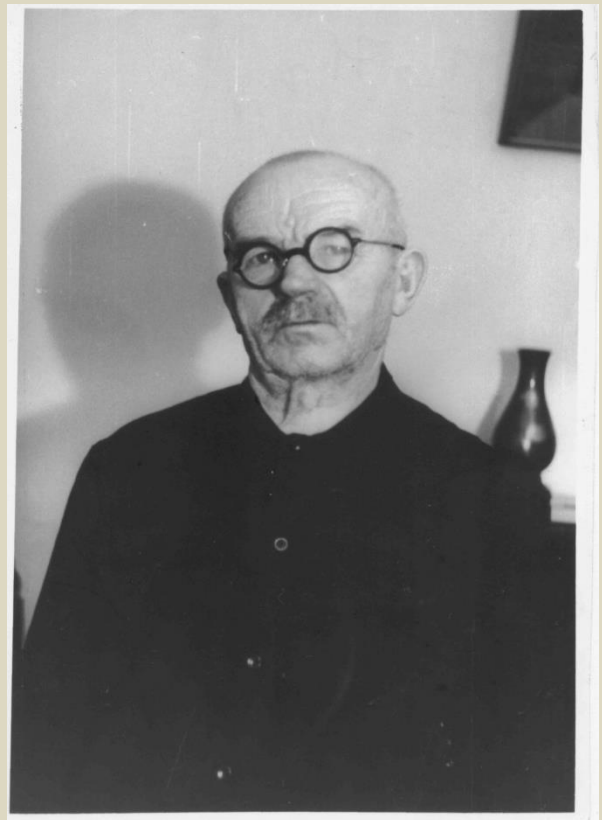
Їх життя – це подвиг

Квітучі лани, зелені трави в луках, білі хати понад ставками, веселі працюючі люди – все це моя Україна.

Найжахливіше, що могло трапитися з моєю країною – це війна. Тільки п'ять літер у слові, а в них сховані горе та сльози, втрата близьких людей, голод, страх.

На плечі наших дідусів і прабабусь ліг тягар війни. Це їхні фотокартки дбайливо зберігаються в кожній родині в старих сімейних альбомах. Говорять, що люди самі творять історію. Історію моєї країни, моєї сім'ї творили своїм життям і кров'ю мої родичі.

Мій прапрадід, Куйбіда Панас Тихонович, у Червону Армію був призваний у 1943 р. Воював у 100 інженерно-саперному Зволеньському ордену Червоної Зірки батальйоні. Був нагороджений медаллю «За бойові заслуги» за сміливі й ініціативні дії. У селі Богуславці німці підірвали міст. Під сильним рушнично-кулеметним вогнем мій прапрадід зробив розвідку і необхідні виміри перешкод і зруйнованого моста. Раніше терміну доставив командуванню зведення, що сприяли успішному звільненню м. Злин. А чи страшно було йому? Про що думав мій дідусь? Можливо про подвиги, медалі? Звичайно, ні. Інакше не міг, бо був солдатом, був батьком своїх доньок, які чекали вдома, був сином своєї землі, яка чекала звільнення.

Прадід Білокуров Георгій Васильович у складі діючої Армії 1 Українського фронту воював з 1943 року в 44 залізнично-будівельному батальйоні. Сотні кілометрів залізниць – артерій Червоної Армії відновлені і побудовані наново солдатами і сержантами його взводу. За успішне виконання наказів командування, особисту ініціативу і вмілу організацію робіт лейтенант Білокуров Г.В. був нагороджений медаллю «За бойові заслуги». Перемогу він зустрів у Берліні.

Багато відомо про подвиг, що зробили герої-десантники при оволодінні плацдармом під м. Новоросійськ. Маленька ділянка землі, за яку вдалося зачепитися й утримувати багато днів, одержала назву Мала Земля. Але не багато хто знає, що успіх мав допоміжний десант під командуванням майора Куннікова Ц.Л. Основний десант, чисельністю 1500 чоловік, був зустрінутий ураганим вогнем противника, але зробив висадження на берег, вів нерівний бій 3 доби, давши можливість розвинути успіх на допоміжному напрямку. В живих залишилося тільки 25 чоловік. Серед цих 25 був мій прадід по маминій лінії моряк Букач Михайло Тихонович. Нагороджений орденами і медалями він, маючи кілька важких поранень, з них одне в шию, повернувся додому і виростив чотирьох синів.

Батько бабусі – Тенетко Григорій Степанович. Зустрів війну 22 червня 1941 року під м. Ліда, у Білорусії. Літак СБ-2, на якому воював прадід стрілководом, був підбитий ворожим винищувачем під час одного з перших вильотів. Льотчик зміг посадити палаючу машину і знепритомнів. Прадід був важко контужений, але встигнув витягти перед вибухом бензобаків з літака свого командира. Тенетко Г.С. воював на Західному, Північно-Західному, Воронежському, Степному, 2 і 1 Українському фронтах.

Війну закінчив гвардії капітаном - начальником стройового відділення 12 Гвардійської винищувальної авіаційної Знаменської Червонопрапорної ордена Богдана Хмельницького дивізії. У період Белгородсько-Харківської і Кіровоградської бойових операцій неодноразово виконував доручення оперативного характеру, входячи до складу оперативної групи управління дивізії по рекогносцировці нових місць базування, організував зустріч прибуваючих частин і штабу дивізії. За свою роботу був нагороджений медаллю «За бойові заслуги» і орденом «Червона Зірка».

Пройшли, промайнули роки. Давно минув 1974 рік, коли пішов з життя мій прадід – герой. Але залишилося його душа. Очима-зорями дивиться він на своїх доньок, онуків і онучок, журавлем пролітає над ранковими росами, сумно курличучи в небі.

Брат Тенетко Григорія Степановича – Микола, на фронт пішов у 19 років. Почав воювати з березня 1943 у 465 стрілковому полку 167 Червонопрапорної Сумської стрілкової дивізії. Через два місяці, будучи в розвідці, був поранений у голову, руку і спину осколками гранати. Улітку неодноразово брав участь у розвідпошуках. Сміливо і рішуче діючи, забезпечив виконання поставлених задач по захопленню контрольного полоненого. У жовтні місяці 1943 року в наступі був вдруге поранений у голову осколком снаряда. У боях на правому березі Дніпра в районі м. Лютіж під час контратак переважаючими силами противника, стійко обороняв зайнятий рубіж, знищивши при цьому до 12 німців. За виявлену мужність у 1943 р. нагороджений медаллю «За відвагу». За відмінне виконання завдань командування по розвідці, при звільненні Правобережної України і Бессарабії в квітні 1944 р. був нагороджений орденом «Червона Зірка».

Але в моїй родині зберігають пам'ять про дідів і прадідів не тільки тих, хто зустрів Перемогу і був нагороджений орденами і медалями. Від ран помер у шпиталі в січні 1944 р. у м. Василівка Запорізькій області старший сержант Матвєєв Антон Матвійович, технік 383 окремого зенітного - артилерійського дивізіону ППО. Молодший брат Антона Матвєєва - Геннадій 1924 року народження, зустрів війну випускником 10 класу. Загинув у 1944 році командиром танкового розрахунку у Тернопільській області. З усіх братів додому повернувся тільки один старший - Єфім.

Ідуть роки. Все менше ветеранів. Підрастає вже п'яте покоління, яке про війну знає з розповідей, кінофільмів, книг. Для нас наші прадіди – історія. Низький уклін мільйонам синів і дочок, які віддали своє життя, тим, хто залишився живим. І кожен день, і нинішня радість, і небо безхмарне, і щасливе життя – це їхній слід на Землі.

Низькій уклін!

Білокурова Анісія (3-Б клас)

Лист моему прадідусеві, герою Другої світової війни,
Бабенку Миколі Івановичу

Дорогий прадідусю, Микола Івановичу!

Наближається День Перемоги. Щороку в травні ось уже 75 років відзначають цю подію. Це Ваше свято! І я б дуже хотіла міцно обійняти і привітати Вас. Дякуємо за Ваш подвиг, який ніколи не піде в забуття. Хіба можна забути тих, хто зробив усе можливе для щастя інших? Назавжди в нашій пам'яті і ті, хто не повернувся, а поліг в боях, люди, які віддали за нас найдорожче життя.

А ще мені б хотілося Вас побачити, послухати розповіді. І я б Вам обов'язково розповіла, що в цей день вся країна схилиє голови, і кожен з Вас живе в наших серцях!

З вдячністю і повагою, Ваша правнучка
Настя Чернічкіна

„ЗА ПОБЕДУ НАД ГЕРМАНИЕЙ
В ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ
1941—1945 гг.“

УДОСТОВЕРЕНИЕ

ЗА УЧАСТИЕ В ВЕЛИКОЙ
ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ

Рязович

Бабенко
Николай Иванович

УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
СОВЕТА СССР от 9 мая 1945 года

НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ

„ЗА ПОБЕДУ НАД ГЕРМАНИЕЙ
В ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ
ВОЙНЕ 1941—1945 гг.“

ОТ ИМЕНИ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
СОВЕТА СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА

15. октября 1957 г.
Харьковский Райвоенком
М. П. (должность, воинское звание и подпись лица,
вручившего медаль)

(С. Макогон)

Естафета пам'яті та безмежної шани

*Давним-давно закінчилась війна.
Лишила обеліски та кургани.
Під кулями ворожими сповна
За тишу заплатили ветерани.*

*75 років ми живемо під мирним небом,
нам не відомо, як свистять кулі, тільки в
кінофільмах ми бачили, як розриваються
снаряди, ми не знаємо, що таке звірства
окупантів. Усім цим завдячуємо тим людям,
які відстояли свободу нашої країни, які
воювали не шкодуючи свого життя, винесли
весь тягар горя і страждань, виявляючи
стійкість, мужність і героїзм. У жовтні
минулого року виповнилося 75 років з
вигнання нацистів з України.*

*Саме на честь цієї знаменної дати
Харківською міською спілкою ветеранів
України ініційовано Естафету пам'яті
«Слава визволителям України» під гаслом
«Ми – нащадки перемоги. Пам'ятаймо.
Пишаймося.»*

*Естафета крокує від школи до школи
упродовж навчального року. У кожному
закладі освіти району проходять урочисті
заходи, присвячені подвигу старшого
покоління, а завершиться вона на День
Перемоги 9 травня 2020 року.*

І, мабуть символічно, що 22 січня, у День Соборності України, ми мали почесну і відповідальну місію – продовжити Естафету пам'яті, естафету безмежної шани тим, хто віддав життя на бойових і трудових фронтах II Світової війни, боровся за Перемогу, хто мужньо протистояв ворогу, і хто самовіддано боронив свободу Батьківщини.

Естафета пам'яті, яку ми з великою гордістю приймали у стінах нашої школи, має на меті велике завдання – згадати ще раз тих, кому завдячуємо мирним небом!

Символи естафети – Кубок та Реєстр 184-ї стрілецької дивізії – передали представники учнівського самоврядування Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №29 Гієвська Софія і Боев Ярослав.

Почесними гостями на святі стали: Голова Харківської міської спілки ветеранів Гвоздінський П.П., Голова первинної ветеранської організації №27 – Колядова Л.І., Косміна В.Г., Ключкова В.П., – діти війни.

Праздник Победы

Чепракова Надія (1-Б клас)

Коваль Олександр, «Мій прадід» (1-Б клас)

Сегодня празднуем, Солдат,
Сегодня празднуем Победу!
А раны памятью хранят
Друзей, что больше не приедут.
Они остались за чертой,
Унёсшей смерчем много жизней,
И боль утрат скупой слезой,
Все чаще, словно в укоризну.

Я низко голову склоню
Пред этой памятью жестокой,
Навеки в сердце сохраню
Твой подвиг светлый и высокий.

Фомина Н.Н.

Вірш написаний бабусею
Хворостенко Софії (2-А клас)